

До тоя момент, четейки обвинителните статии против баща му, той бе усещал само злоба, безсилна злоба, против анонимни писачи, прочив тия „мискини“ — правителствени-те. Той би искал да набие некого добре, че да научи как се клевети един човек. Като за миг не бе си допустнал мисълта, че баща му, тоя сериозен, коректен, самонадеен човек е могъл да злоупотреби с суми; че в туй, що го заобикаляше в къщи му, в самата им къща може да има част от краденото.

И тая мисъл му се виде и странна и страшна.

Той дигна ръка, попипа студеното си чело и се озърна наоколо си като в сн.

Отпреде му бе къщата им: висока, хубаза с балкон, на над главата му, балкон, на който той тжй обичаше да поседва вечер и да мисли за Еленка и кдето надвечер си играеха малкото му братче и годиначе сестриче. Той се взре в тоя балкон. Балконът бе некак зловещ пуст всред наставащата тжмна нощ.

Само в едина прозорец — в тая на трапезарията, светеше.

— Дали и той се е дошъл, — се запита Ванката, и усети страх, че ей сега той ще влезе и не ще може да издържи погледа на баща си. И нему се поиска да влезе некак незабелезано, да отмине трапезата и баща си, без да срещне некой поглед, в който би прочел, в негова поглед, новата му страшна мисъл, па да се затвори в стаята и да мисли, да мисли . . .

Усещаше се не в сила, не приготвен да престъпи прага на къщата, която му се виде изведнаж некак чудновата; той възви стъпките си назад и закрачи бавно из улицата.

И изведнаж цел трепна: пред него се изпречи фигурата на баща му.

— Ти къде тжй късно? — попита той. И Ванката схвана в гласа му ноти, които не бе чувал от като беха изпждили баща му. Защото заедно с службата баща му като да бе си, изгули обикновенната твжрдост на гласа, и Ванката усещаше остра жалост към баща си, гледайки го такжв. Той си мислеше: „на, човек, който дълги години бе научен да бжде глава в къщи, що доставя всичко необходимо — и когато му взеха възможността да доставя туй необходимо с труда си — ей го как се усеща оскжрбен в своето мъжество, смазан“. Така мислеше Ванката чувайки изменения глас на баща си, гледайки новите му, некак срамежливи движения и стремеж да отбегва домашните си, да бега от къщи, след като бяха го изпждили от служба . . .